

A Máhrer-féle ingatlant nem sajátítja ki a város az egyetem céljaira.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az új egyetemi telep körzetébe tartozott eddig a tiszti pavillon melletti Máhrer-féle telek is, amelyen két értékes modern épület is helyet foglal. A város annakidején az egyetem kifejezett kívánságára e telekre is megkérte a kiadási jogot. Amikor az egyetemi építőbizottság a telket és a rajta lévő objektumokat megtekintette, úgy találta, hogy az épületek kevés átalakítással megfelelnek a tervezett klinikai mosó és tisztító intézetek céljainak és a gazdasági anyagraktárnak. Az egyetem így azt a pozíciót vette a városnak, hogy az a Máhrer-felken épült épületeket ne bontassa le, hanem adja át az egyetemnek. A város azonban vonakodott az egyetem kívánságának teljesítésétől, mivel a város az

egyetemi építkezésekkel kapcsolatban arra kötelezte magát, hogy csak üres telkeket ad át az egyetem céljaira. Ennek következtében az egyetemnek kellett volna a telken felépült két épületet megvásárolnia, helyesebben értéküket visszatéríteni a városnak. A város ettől függetlenül egyezkedni kezdett a telektulajdonossal, aki 426 ezer pengőt kért telkéért a rajta lévő épületekkel együtt.

A kultuszminiszter legutóbbi szegedi tartózkodása alkalmával kijelentette, hogy a telekre és a rajta lévő épületekre nincs szüksége az egyetemnek. A miniszter álláspontja szerint ugyanis a központosított klinikai mosó és tisztító intézetekre sincsen szükség, mert minden klinika saját épületében rendez be erre a célra helyiségeket.

Két halálos áldozata van a vasárnapi fürdőzéseknek.

(A Délmagyarország munkatársától.) Vasárnap délután, bár az időjárás nem a legkedvezőbb volt — erős szél fujt —, a közönség nagyszámban lepte el az újszegedi strandot. Bedő Ilonának és Pördi Ilonának is nagy kedve kerekedett megfürödni. Délről kezdve fürödtek a Tiszában, amikor Bedő Ilona hirtelen eltűnt társnője mellől. A kislányt erre mindenfelé keresni kezdték, azonban holtteste nem került elő. Édesanyja, amikor meghallotta, hogy leánya belefulladt a Tiszába, idegrohamot kapott, úgy, hogy a

mentőknek kellett beszállítani a kórházba.

A szentmihálytelki holt Tisza is megkövetelte vasárnap délután a maga áldozatát. Ördög Illés és Hegedűs Antal szentmihálytelki lakosok fürödtek a vízben. Közben Hegedűs kiment meggyezni a közeli gyümölcsösbe, amikor egyszerre csak segélykiáltásokat hallott. Visszarohant a vízhez, de akkora már Ördög, aki bár nem tudott uszni, a mély helyekre is begázolt, — elmerült. A rendőrség Ördög holttestét a partra huzatta és a törvényszék bonctani intézetébe szállíttatta.

A város nem kér játszási engedélyt színházának.

(A Délmagyarország munkatársától.) A házikezeléses színháznak az új színiévadra még nincsen játszási engedélye, amely nélkül színtársulat nem működhet az országban. Az Országos Színészegyesület számon tartva a működő színtársulatokat, legutóbb Stella Gyula aláírásával átiratot küldött a város hatóságának és arra kérte a várost, hogy az 1927—28. színházi évre sürgősen és feltétlenül kérje ki a játszási engedélyt. A színészegyesületnek tagjai szempontjából fontos, hogy a társulatoknak meglegyen a játszási engedélyük, mert ezzel sok, későbbi pörös és vitás kérdés felvetődését akadályozhatják meg.

Fodor Jenő tanácsnok, a színház jelenlegi vezetője nyári szabadsága előtt a hétfői tanácsülésen Gaál Endre kultúratanácsnoknak

átadta a színészegyesület átiratát, amelynek tárgyalása közben az a vélemény alakult ki, hogy

a városnak nincsen szüksége játszási engedélyre.

Gaál Endre kultúratanácsnok a város tanácsának határozatát közli a színészegyesülettel is, kifejezve, hogy a város saját színházának nem kér játszási engedélyt, mert arra — felfogása szerint — a színházigazgató városnak szüksége nincsen.

Amikor a város a most mult szezon derekán házikezelésbe vette a színházat, ez a kérdés szintén felvetődött. A város hatósága akkor sem kért koncessziót a kormánytól, csupán bejelentette a kultuszminiszterhez a — direktorváltást, amit a miniszter minden további nélkül tudomásul is vett.

Nem viszünk sem felekezeti, sem napi politikát a pénztár éléfébe — mondja Szlávik munkásbiztosító főorvos.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az új munkásbiztosító törvény kezdettől fogva legnagyobb meglepetést, sőt megdöbbenést keltő intézkedése, amelyet azonban törvényhozás mégis elfogadott, hogy a törvény életbeléptetése napján állásából elbocsájtottak tekintenek minden orvost és hogy a további alkalmaztatásra nézve a pénztár új megállapodást köt majd azokkal, akiket pozíciójában meg akar tartani. Ehhez hasonló intézkedés a legújabbkori magyar törvényhozásban sincs, pedig az a mozielvételtől egész a visszaható erőig sok elrettentő csodabogarat produkált. Értendő, ha a törvény közeli életbeléptetése most már igen élesen foglalkoztatja nemcsak a munkásbiztosító orvosokat, hanem az egész orvosi kart is, annak ellenére, hogy az igen, de igen tárgydiszpozíciót biztosító rendelkezés érvényesítéséről megnyugtató nyilatkozatok hangzanak el.

Szegeden tudvalevőleg igen kiváló orvosi kara van a munkásbiztosítónak, de e kiváló orvosok körében a numerus clausus arányszámát meghaladóan vannak képviselve azok, akiknek a kiszorítását célozza — egye-

sek állítása szerint — az új munkásbiztosító törvény illető paragrafusa. Hogy jogosultak-e ezek az aggodalmak, vagy se, az majd csak akkor fog eldőlni, ha alkalmazni fogják a törvényt. Mégis szükségesnek láttuk, hogy amennyire lehet, tiszta helyzetet tárjunk ebben az ügyben az olvasó elé és ennek érdekében felkerestük dr. Szlávik Pétert, a szegedi munkásbiztosító pénztár igazgató-főorvosát, akitől mindenekelőtt megkérdeztük, hogy a most már rövid idő múlva életbelépő törvény milyen változásokat fog előidézni a szegedi munkásbiztosítónál?

— Egyelőre nem tudjuk — mondta dr. Szlávik —, mert a törvényt részletesen nem ismerjük. Az alsóházi tárgyalás alkalmával az újságok hézagosan ismertették a javaslat fontosabb pontjait.

— Ami a 226. paragrafust illeti, eszerint az orvosok alkalmazása megszűnik, tekintet nélkül arra, van-e szerződésük, vagy nincs. A szakasz másik része arról intézkedik, hogy a pénztár elnöke újra betölti az állásokat és tudomásom szerint legmagasabb helyen is az volt az intenció, hogy azok az orvosok, akik

nem kerülnek vissza, végkielégítést, vagy nyugdíjat kapjanak. Hogy ez miképpen történjék, afelől a népjóléti miniszter külön rendeletben fog intézkedni. Arról természetesen szó sincs, hogy a pénztári orvosok kenyerüket veszítsék. A lehetőség szerint méltányosan fogunk eljárni s az elbocsájtott orvosoknál tekintetbe vesszük szolgálati évüket és korukat is. Elbocsátani csak azokat az orvosokat fogjuk, akik ellen alapos és súlyos kifogások merültek fel.

— Szegeden hány pénztári orvos működik és azok közül kiket fognak elbocsátani? — kérdeztük.

— A szegedi pénztár területén 42 orvos működik, de hogy kiket fogunk meneszteni, az egyelőre nem tartozik a nyilvánosság el. Nem nyilatkozhatom. Mi azt nézzük, ki hogyan teljesíti kötelességét úgy a betegekkel, mint a pénztárral szemben, nem viszünk sem felekezeti, sem napi politikát a pénztár éléfébe. Én a magam részéről a legnagyobb harmóniában dolgozom úgy a keresztyény, mint a zsidó orvosokkal.

— Egyéb iránt a törvény de facto már életben van! Ha visszatekintünk az 1907. évi törvényre, a gyakorlatban lényeges változásokat láthatunk a javaslattal szemben ma is, az életbeléptetés minden zökkenő nélkül fog tehát bekövetkezni, hiszen rendeleti uton a törvény majd minden pontja már életben van. A taglétszám sem fog különösképpen növekedni, a szolgáltatások is ugyanazok maradnak.

Az „álarcos bál” a tanács előtt.

(A Délmagyarország munkatársától.) A hétfői tanácsülésen a békés és csöndes referálások közben a polgármester ismét rátért a júniusi közgyűlés nagy vihart keltő felszólalására. Az történt ugyanis, hogy dr. Lippay Lajos ügyvéd és várospatyja a városi mérnöki hivatal 7000 pengős jutalmazásával kapcsolatban felszólalt és tiltakozott a jutalmazás ellen. Megállapította, hogy a városi mérnöki kar nagyszzerűen van dotálva. A mérnöki kar fényes és megelégedett helyzetét mi sem bizonyítja jobban — mondotta a felszólaló —, mint az, hogy az elmúlt télen Szegeden egyedül a városi mérnöki kar rendezett álarcos bálát, amelyen a városi főtisztviselők feleségeikkel is megjelentek.

Lippay Lajos kijelentése különösen az elnöklő polgármestert lepte meg. A legerélyesebben tiltakozott az ellen, hogy ő, vagy a tanács tagjai családostól is megjelentek volna az álarcos bálon. A felszólaló nyugodtan hallgatta végig a polgármester kifakadását, majd kijelentette, hogy most már bizonyítani fog és tanukkal igazolja, hogy a mérnökök álarcos bálján hány városi főtisztviselő jelent meg.

A hétfői tanácsülésen az egyik szürke akta aláírása közben a polgármester ismét rátért az álarcos bál ügyére.

— Mégis csak hallatlan — mondotta —, hogy mi álarcos bála járunk. Hát ki volt ott közületek az álarcos bálon?

A tanácsnokok némán hallgattak és fűrkészve tekintettek egymásra. Senki sem jelentkezett. A csendet Berzenczey Domokos törte meg és kijelentette, hogy tudomása szerint a városi mérnökök álarcos bálát nem rendezte a farsangban.

— Nem azért, mintha nem rendezhettek volna — mondotta —, de valóban, hogy a mérnökök annyira dúsalkodnának a földi jóban, hogy külön mulatságot rendeztek volna saját szórakozásukra. Egy álarcos bálról tudok. Azt a mérnökegyesület rendezte, de azon még én sem voltam jelen. Aztán én is rendeztem a lakásomon egy zártkörű álarcos bálát. Pesti és vidéki ismerőseim vettek benne részt. Csupa fiatalság. Azok között azonban nem volt egy városi tisztviselő sem. Más álarcos bálról én sem tudok, pedig ha valaki hát én számon tartom az álarcos bálakat.

— Ilyeneket állítani rólunk, igazán hallatlan — szólott közbe a polgármester —. Én nagyon kíváncsi vagyok arra, Lippay Lajos hogyan bizonyít. És hogy tud-e bizonyítani,